

Poslední (třetí) letošní „devátácké“ číslo časopisu

DŘEVÁK

Ondra Zatloukal, Vojta Odložilík

Loučení

Tak my už tu končíme,
jako zvěřinec se loučíme.
Když jsme sem prvně vešli,
maminky už s námi nešly.
První třída lehká je,
časem se to zhoršuje.
Teď už z nás jsou devátáci,
opravdoví darebáci.
Hlouposti, tak ty nám jdou,
učení je nám záhadou.
Nesmyslné příklady v matice,
vlaštovky létaly z lavice.

Ve výtvarce sice kreslíme,
ale vlastně jen proto, že musíme.
Díky přírazu teď vím,
že rozhodně nechci pracovat
s kamením.
V tělocviku jasná věc,
Kuba bude sportovec.
Ze zkušenosti mohu říct,
že od první třídy nevím nic.
Přesto tuto školu milujeme
a všem ji vřele doporučujeme.

Chaloupky

Jako úplným nováčkům nám bylo řečeno: „Můžete jet na školu v přírodě, bude to dobrodružství, chcete jet?“ Tehdy v 6. třídě jsme to měli all comfort a vezli jsme se autobusem od školy až na vzdálené Chaloupky, kde už nás čekali lektoři. Tato škola v přírodě byla taková všehochuť, ale hlavně se kladl důraz na ochranu přírody. Jelikož jsme měli celé Chaloupky pro sebe, mohli jsme využívat všechny pomůcky, všechny laboratoře a všechny místnosti. Lektoři byli pozitivní a zanechali nám jen pěkné vzpomínky. Program nás naučil jak přežít ve volné přírodě a obstarat si jídlo a pití. Tahle škola v přírodě byla také nejdelší, trvala 10 dní.

Další škola v přírodě nás potkala v osmé třídě. To už bylo větší dobrodružství. Spali jsme jen ve velkých ložnicích pro třináct a tam i zpět jsme jeli vlakem. Od vlakového nádraží v Okříškách jsme šli 10 kilometrů s plnými batohy na zádech. Tento pobyt byl zaměřen na lesní moudrost. Hodně jsme cestovali a poznávali přírodu okolo sebe. Na zpáteční cestu nám batohy našťěstí vzali autem a my jsme jen chvátali, abychom stihli vlak.

No a do třetice všeho dobrého jsme se na Chaloupky podívali znovu. Tentokrát jsme jeli zase do soukromých pokojů. Na ty jsme se dost těšili, protože taková „after party“ na smradlavém klučičím pokoji je teda něco. Tahle škola v přírodě nám utekla snad nejrychleji.

Jen co jsme si zavzpomínali na stará léta, už tu byly alchymistické

promoce a slib. Pak jen závěrečný oheň, pár písní a vyspat se na cestu na vlak. Byli na nás opět hodní a batohy nám svezli autem. Tentokrát jsme s sebou měli psíka paní učitelky, Nisma, a s ním byl kopec srandy. Ve vlaku panovala dobrá, ale i mírně skeptická a melancholická nálada, protože už to bylo pro některé z nás naposled. Jak jsme přijeli do Přerova, měli jsme plnou hlavu zážitků, ale zároveň i smutku, že to tak rychle uteklo.

Tento zážitek bych doporučil všem, je to něco nezapomenutelného. Zkusili jsme si, kam až sahají naše síly. Bylo to top, ale příště bychom jeli na 14 dní.

devátáci Filip Pírek a Vladimír Valenta

Devět let

Někteří z nás se znají už od školky, věčně mezi sebou bojující Sluníčka a Myšáci. Už v těchto letech jsme se do školy chodili podívat na strašení, kde si pro nás tehdejší žáci připravili aktivity a například pan učitel Foukal nám objevil královskou krev přebarvením namodro. Opravdové dveře školy se nám ale otevřely až v červnu, kdy nás naše paní učitelky pasovaly na školáčky pomocí kouzelné hůlky. Tehdy jsme ještě netušili, co nás bude čekat.

V září 2010 jsme se sešli před školou v sestavě 14 žáků. Pod křídla si nás vzala paní učitelka Čechová, kterou jsme celé dva roky nehorázně zlobili. První den si pro nás přišli velcí deváťáci a darovali nám plyšového medvídka. Sice nám chyběla školka a věčné nicnedělání, ale všichni jsme se pilně připravovali a snažili se (tomu nyní nesažeme ani po paty). Byli jsme moc malí na to, abychom chodili ze školy samotní. Pro pár jedinců si rodiče přicházeli, ale hodně z nás si to po vyučování hned nacupitalo do družiny. To už je kapitola sama o sobě. Svou první třídu jsme ukončili v dřevohostickém kině, a tam jsme také obdrželi knížku za náš úspěšný rok. Z první třídy si všichni určitě nejlépe pamatujeme: „Máma má mísu. Ema má mámu.“

Ve druhé třídě jsme začali jezdit na plavání a odtud jsme se také vraceli s nahltanou vodou v žaludku a přeslazenými suvenýry v kapse.

Ve třetím ročníku si nás převzal pan učitel Dopita – nejhodnější učitel na světě. Každé pondělí jsme hráli hry a zpívali si písničky. V češtině to bylo rozvíjení slovní zásoby hrami jako „Město, jméno, zvíře, věc“, anebo jsme měli napsat co nejvíc slov na dané písmenko. V matematice jsme se zase snažili vypočítat problém násobkou dříve, než náš soupeř. Vítězové získali sladkou odměnu. Z té doby máme ještě všichni schovanou naši Třetáckou hymnu, kde se objevují naše jména s našimi typickými vlastnostmi. Plavání zde pořád přetrvávalo. V autobuse jsme si vždy zpívali české lidové písničky a zažili jsme spoustu legrace. Na závěrečnou lekci našich vodních hrátek, zahřívání se o kamínky a saun jsme si pro naše učitelky připravili písničku „Plavání“, což byla předělaná verze písničky „Dělání“. Byla to jediná třída, ve které naše lavice byly pokaždé ve zvláštním útvaru „U“,

abychom na sebe všichni viděli. Také jsme si nacvičili vystoupení, kde jsme se stali vypravěči, hráli v krátkých příbězích, zpívali a přednášeli básničky a hádanky pro mladší ročníky. S panem učitelem jsme byli opravdu spokojeni a neradi jsme odcházeli.

Hned ten další rok jsme ale koukali jako sůva z nudlí, protože se nás chopila paní učitelka Josinková, zkrotila nás a naučila nás se pořádně chovat. Někteří z nás se tenhle rok podívali poprvé na školu v přírodě ve Sluňákově, kterou jsme si náramně užili. Z hodin vlastivědy s paní zástupkyní jsme se dozvěděli spoustu informací a některé jsme použili 14. května, když jsme v Přerově získávali náš průkaz cyklisty.

Dalším rokem by se o nás se zavřenýma očima dalo říct, že jsme hodná třída. Dodnes si pamatuji den stromů, kdy jsme se převlékli za víly a skřítky. Naučili jsme se písničku, kterou jsme zpívali při sázení stromu. Tenhle rok jsme také navštívili hvězdárnu v Brně, ve kterém jsme si mohli spoustu věcí osahat a vyzkoušet, takže jsme byli spokojeni. Taky jsme zažili naši první přednášku o kouření, ale jak to tak s odstupem času vidím, moc lidí se neinspirovalo názory výkladu. Jednou, když nás suplovala paní učitelka Sedlářová, nám dovolila pozorovat zatmění Slunce, které proběhlo 20. března. Kluci zrovna moc neprojevovali zájem, ale většina z nás holek byla nadšená a zůstaly jsme nalepení na okno přes celý český jazyk. Od tohoto ročníku za námi několikrát přijel pan učitel Švehlík, který se nás snažil naučit pracovat s keramickou hlinou. Dovádět jsme ale uměli pořád. Například jsme uklízečkám znepríjemnili odpoledne a začali po sobě házet kousky rohlíku. Náš školní výlet směřoval do tvarůžkárny, velká legrace.

Zmákli jsme první stupeň a hrdinně se vypravili i na ten druhý, kde nás čekal náš první milník – nástup nových spolužáků. Ze začátku jsme si mysleli, že nám kompletně zničí kolektiv a naše jedenáctičlenná třída nikdy nebude taková, jaká bývala, ale opak byl pravdou. S nováčky jsme se seznámili a hned jsme si padli do oka. Byli jsme a vlastně pořád jsme první třídou naší paní učitelky Číhalové, takže jsme nebyli jediní, kteří prožívají něco nového. Přitížilo se na učivu, takže se spousta z nás musela začít více snažit. První akcí byl pro nás v šesté třídě projekt EDISON, který se nám všem moc líbil a dle mého názoru to byl nejlepší, nejzábavnější a nejedukativnější projekt ze všech. Poprvé nás tento rok překvapil Čtyřlístek. Na počest Lukáše Pavelky zvaného „Hroch“ jsme se pojmenovali Hroši. Trošku jsme se nevzpamatovali z nových zkušeností a skončili třetí. Ale bojovali jsme

tvrdě a náš pokřik: „My jsme chytří hroši a ještě nám to sluší,“ zněl tělocvičnou nesčetněkrát. Hned potom škola slavila 60. výročí. Chopili jsme se příležitosti a připravili si hned několik vystoupení. Nejlepší pro nás byl asi taneček na Pomádu, který nám připravila tehdejší deváťáčka Jana Sedlářová. Sice jsme se neúčastnili všichni, ale bylo opravdu povedené. Společně s kulisou auta jsme předvedli náramný výkon (samozřejmě nad naše standardy). Sportovní sestavou se pochlubili Lukáš, Vláďa, Filda, Ondra a Domča. Další naše vystoupení bylo hudební číslo pod vedením pana učitele Dopity.

Všechno to naše šestácké dovádění a poznávání mělo nádherné zakončení, na které všichni s láskou vzpomínáme. Byl to dvoudenní výlet do Čekyně. Sice tam s námi nebyla Žanda, protože začaly řádit neštovice, ale co se dalo dělat. Paní učitelka a pan učitel Foukal si pro nás připravili spoustu aktivit, které bych si osobně troufala nazvat dokonalými. Přes den jsme hráli spoustu her a po setmění jsme si udělali špekáčky a pádili do hajan. Pár hodin po večerce nás přišli vzbudit oba naši oblíbení učitelé. Věřte, že v tu chvíli jsme je rádi neviděli. Zavedli nás, rozespalé špunty, do tmavého, strašidelného lesa. Vysvětlili nám, co máme dělat a co ne. Spočívalo to v tom, že jsme sami měli projít stezku, která byla v absolutní tmě. Jediné, co nám svítilo na cestu, byly svíčky uvnitř luceren. Byli jsme varováni, že si máme dávat pozor, že cesta není ani přehledná, ani úplně bezpečná. Byla to rada dobrá, ale houby platná, protože jsem se několikrát zahákla o větev. Stihla jsem dokonce dohnat Lukáše, takže jsme do cíle došli společnými silami. Druhý den ráno jsme měli k snídani švédské stoly. Po snídani jsme si od paní učitelky měli vybrat přeložený papírek. Ten jsme otevřeli a měli se spárovat s osobou opačného pohlaví se stejným číslem. Já skončila s Vojtou. Někým ale jejich protějšek dost vadil, tak si čísla povyměňovali. Obdrželi jsme mapu a kompas a vydali se na několik kilometrů dlouhou cestu lesem a polem. Do stanoveného místa X jsme se nakonec všichni dostavili živí a zdraví a vyrazili jsme domů.

Nevím jak ostatní, ale já se v srpnu 2016 vroucně těšila do školy. Ale moc mě tenhle rok nepotěšil, myslím, že nikoho z nás. Vytvářely se skupinky a kolektiv zrovna moc nefungoval. A také jsme se museli rozdělit i kvůli výběru jazyka. Většina se zapsala na ruštinu v čele s paní ředitelkou a nás 6 (já, Verča, Šimon, Sabča, Vláďa, Žanda) jsme se spojili s tehdejšími osmáky a deváťáky v německém jazyku. Zde jsme se za tu dobu hodně pobavili. Zase nám to hezky začínalo Projektem EDISON, na který jsme se

všichni moc těšili, i lajdáci, protože se nemuseli učit. Také za námi tenhle rok přijel Tomáš Vejrný, který nám vyprávěl o svých cestách. Dojel na kole až do vzdáleného Turecka, Ruska a Gruzie. Jeho příběhy byly poutavé a zábavné. Vyprávěl nám i o charakteru lidí z těchto zemí. Na školním výletě jsme vylezli na Radhošť a dolů jsme sjeli na koloběžkách.

V osmé třídě jsme dostali spoustu pouček a kázání, protože nás navštívila puberta a začal se klást větší důraz na dobré známky. Naše milovaná paní učitelka Dřevíková se v létě nejen vdala, ale chvíli na to i otěhotněla. K jejímu poslednímu dni před mateřskou dovolenou jsme jí donesli dárečky jak pro ni, tak pro miminko. Dějepis nás následně nádherně naučila paní učitelka Sedlářová.

Na prvním stupni jsme vždy dostávali ovoce a zeleninku, kterou jsme vždy rádi snědli a darovali ji spolužákům, kteří se pak chlubil, že mají víc, než by někdo vůbec snědl. Tenhle projekt se k nám vrátil a dokonce i s mléčnými výrobky. Jenomže nám to vydrželo tak měsíc. Mléčka nám nechutnala, tak jsme vždy celou krabici darovali naší třídní paní učitelce do kávy. Se sýry jsme mívali taky problém. Dávky nám docházely každou středu, takže se nám ve třídě hromadily krabice a plesnivé zbytky, za které nás učitelé neustále napomínali. S říjnem se objevila i akce „Barevný běh“, na kterou byli vylosováni nejlepší sportovci z každé třídy a seskupeni do týmů. Každý měl svou barvu. Běhalo se kolem Valů.

Poprvé jsme byli v Chaloupkách, o kterých už tady bude kapitola sama o sobě. Další věc, která pro nás byla nová, byly taneční lekce i s plesem. Tenhle rok se k nám připojil Marek Rattay. Také na nás padlo břemeno organizovat Masopust. Téměř celá třída si vybrala roli, ke které nám paní učitelka připravila básničku, my si měli sehnat kostým. Přehrávali jsme se, zapomínali jsme, koktali jsme, ale zvládli jsme to a troufám si říct, že velmi dobře. A aby toho nebylo málo, účastnili jsme se akce „Tanec nás baví“. Naši školu navštívili lektori ze SVČ Včelín Bystřice pod Hostýnem a učili nás Street dance. Celé se to zakončilo soubojem dívek proti klukům v tanečním battlu.

Možná jsme zvládli být i trošku zodpovědní. Sami jsme si uspořádali „kontrolu cyklistů“ a udělali z toho závěr. Co komu chybí na kole? Byla to spousta věcí, tak jsme si připravili přednášku pro ostatní ročníky, jak se má správně vybavit kolo.

V osmé třídě se z nás stali sportovci, protože nás čekal i turnaj ve volejbale a sportovní disciplíny na Zahradní slavnosti. Ve Čtyřlístku jsme vyhráli první místo.

Výlet byl znovu senzační - porovnatelný s tím v šesté třídě. Naší první stanicí v Olomouci byly rafty. To bylo tak úžasné. Netušila jsem, že mě to bude vůbec bavit, ale náš raft v sestavě: já, Filip, Vojta, Verča, Vláďa, Áďa a instruktor byl perfektní. Vyrázili jsme jako poslední a stejně jsme všechny předjeli. Sice nám to občas oplatili, ale my se vždy dostali zpět do vedení, což byla chyba jako hrom. Řeka ještě

nebyla vyčištěna po nedávné bouřce, takže jsme museli vystoupit z raftu na mazlavé bláto a našimi pádly padlé stromy odsunout. Tím jsme uvolnili cestu ostatním pasažérům a tím se dostali úplně na konec. Jednou jsme jeli do větví takovou rychlostí, že se to prostě nedalo zastavit. Instruktor nám řekl, ať si lehneme. Já byla naprosto v pořádku rozplácá na třetině raftu, zatímco například Verča se tak tak držela o boční provazy nad hladinou. Ádu jsme smetli úplně. Naštěstí byla v pořádku.

Na to jsme měli rozchod po Olomouci a po hodince jsme se přesunuli do lanového parku. Pro lidi, co zbožňují adrenalin, to musela být senzace! Jenže já mám nejen slabou důvěru v ostatní, ale také se bojím výšek, takže pro mě to byla spíš noční můra. Jediná atrakce, na kterou jsem se nechala přemluvit, byla 50 metrová houpačka. Sice jsem málem umřela, ale jsem nesmírně ráda, že mě na ni nakonec překecali.

A je to tady. Poslední rok. Občasné deprese ze změny a odchodu určitě dostal za ten rok každý. Nelze napsat do pár řádků, co pro nás přítomnost na téhle škole znamenala a znamená. Tolik vtípů a zážitků, které pochopíme jenom my. Bude opravdu těžké se přizpůsobit nové třídě. Úplně cizí lidi s úplně jinými vlastnostmi a kvalitami. Úplně odlišný přístup ke všemu.

První školní den na začátku devítky jsme si uvědomili, že jsme to teď my, ke kterým budou mladší vzhlížet. Taky jsme si vybrali každý svého „prvňáčka“. Se Silvou, občas Míšou a ještě míň často s Michalem chodím do první třídy pravidelně.

Nově se otevřela „Hudebna“, což je pro nás taková zašívárna. Někdo tam rozvíjí svůj hudební talent na kytaru, jiný na ukulele anebo na piánu. Neustále se odtud ozývá zpěv. A když už není hudba nic pro vás, tak je tam rozsáhlý výběr knih, který jsme pomáhali paní učitelce seřadit podle abecedy.

Letos pro nás učitelé připravili spoustu akcí. Odstartovalo to výstavou historických fotografií v zámku a vystoupením dravých ptáků. Díky tomu, že naše škola zúčastnila Olympijského víceboje, mohli jsme strávit sportovní den s Ivetou Vacenovskou.

Protože už jsme velcí deváťáci, tak jsme dostali na krk i většinu akcí. V prosinci byl čas nasadit na sebe masky čertů, andílků a Mikuláše. První tři třídy naši návštěvu probřečely. Asi jsme si měli držet čerty víc na řetězu. Doufám, že je aspoň sladká odměna uklidnila. Čas tlačil na pilu a šli jsme si prohlédnout akci Scholaris 2018 a absolvovali jsme Den otevřených dveří Střední školy gastronomie a služeb v Přerově. Plná informací byla také beseda na Úřadu práce v Přerově. Na Vánoce se jako každoročně konal jarmark. My jsme dostali na starost kuchyňku, kde jsme vydělali opravdu velkou kopsu peněz. Byl to celkem stres. Nádobí, potraviny a nápoje doslovy létaly vzduchem. Neustále bylo narváno. Aspoň jsme si mohli vyzkoušet, jak se cítí zaměstnanci rušné restaurace. Ke konci nám přišli pomoci kluci, protože toho bylo opravdu dost. Po ukončení akce jsme si rozdali zbývající potraviny a samozřejmě uklidili kuchyňku.

O přijímačkách se rozepisovat nebudu, na to máme v Dřeváku vlastní kapitolu. Ještě musíme uspořádat spoustu akcí a samozřejmě vše děláme na poslední chvíli, paní učitelka má totiž ráda práci pod tlakem a my jsme neschopní se domluvit sami. Těmito zážitky bych vám chtěla říci hlavně to, že i když jsem v určitých chvílích říkala, že svou třídu nesnáším, že se tam se mnou nikdo nebaví a takové kecy, tak to nebyla pravda. Když se vynuluje to odporné a neochotné chování kluků v některých hodinách, tak jsem skvělý kolektiv a všichni mi budou moc chybět. Přece jen je to 9 let! Doufám, že se ještě někdy uvidíme!!

Kristýna Benešová

Morena aneb Jak spálit nejen své svědomí

Byl krásný den, kdy se škola vydala na dobrodružnou výpravu k mostu. Nebyla to ledajaká výprava ani procházka, protože se šla pálit a následně mrsknout do řeky Morena. S vědomím toho, že máte svým krásným hlasem zarecitovat báseň, kterou vám ještě toho dne zadala paní učitelka, bylo velmi stresující, a fakt, že musíte ještě nést Morenu a nestihnete se skoro naučit ani jeden verš, tomu moc nepomáhal. Naneštěstí se šlo velmi pomalu, tudíž jsem stihl své svědomí zpytovat ještě déle a v mé hlavě zněla jedna a ta samá věta, které se ke mně vracela a zněla: „K čemu jsem se to sakra upsal?“

Už jsme stáli u mostu a můj čas nadešel. Zhluboka jsem se nadechl a uvědomil si základní vlivy okolí. Ten nejdůležitější asi byl, že mé krásné, hebké, dlouhé, bílé vlasy, můj šátek, vítr a oheň není moc dobrá kombinace. Více mě to začalo trápit až v tu chvíli, kdy

jsem si všechno odříkal a odrecitoval a přišel čas na podpal Moreny. Morena byla dělaná krásně, avšak krepový papír, který se vzápětí stal žhavým popelem s možností zapálení mé hřívy, mě začal děsit víc a víc.

Zapalování základů tohoto obětního panáka šlo pomalu, tudíž

jsem musel snášet okolní napětí a vliv více a více. Můj šátek vlál po směru větru rovnou ke kahanu, kterým se zapalovala Morena. Naštěstí jsem vyvázl živý a nespálený a vzal jsem si z toho ponaučení, které vám chci předat. Nikdy se nenechte přemluvit k něčemu, co děláte pro zájmy druhých, protože pak byste se mohli pěkně spálit.

Marek Rattay

Můj největší školní trapas

Byla to obyčejná středa, když se to stalo. Středa, kdy jsme všichni měli 2 hodiny informatiky. V informatice jsme dělali prezentace na témata, která jsme dříve nestihli, ovšem já měl vše již hotové, takže jsem sledoval seriál. Jednalo se o obyčejné nevinné anime, které jsem před pár dny začal sledovat, a docela mě zaujalo. Je nutno dodat, že všichni až na mě, Ádu a Sabču, byli v jedné třídě. Protože nebylo dost místa, byli jsme v druhé učebně. Pan učitel Foukal, kterého na informatiku máme, se přišel podívat, co dělá naše již zmiňovaná skupinka. A pak se to stalo. Jako blesk z čistého nebe se pan učitel zaměřil svým pohledem na můj monitor, na kterém běželo mé nevinné anime, které hned po chvíli nazval hentaiem, neboli něčím nechutným. Všichni ve vedlejší místnosti se hodili do smíchu a já si jen říkal: „Může to být horší? Vždyť je to jen nevinný seriál.“ Jestli si tohle pan učitel někdy přečte, tak chci, aby věděl, že to bylo nevinné a vinně to pouze vypadalo. Marek Rattay

Instantní polévka v záchodě

Jelikož na škole v přírodě nevařili moc dobře, tak jsem se rozhodl, že si radši koupím instantní polévky, když by bylo nejhůř. Koupil jsem nejdražší polévky v domnění, že budou nejlepší, to jsem ale ještě netušil, jaký ekrazit kupuju. Jednoho dne se stalo, že bylo tak hrozně, že jsem se rozhodl, že si polévku udělám, že si vezmu misku a zaliju si ji vodou z konvice, která byla v jídelně.

Samozřejmě na mě všichni koukali, když jsem si nakráčel s miskou a instantní polévkou do kuchyně. Přišel jsem k pultu a rozbalil polévku, ale něco bylo špatně. Místo prášku, který se dává na ochucení, byla v sáčku hmota husté konzistence a nepříjemného zápachu. Nejdřív jsem si řekl, že to třeba nebude tak špatné, jak to vypadalo, ale opak byl pravdou. Když jsem polévku zalil a prvně ochutnal, polil mě studený pot. Podíval jsem se na obal, zjistil jsem, že ona polévka s obrázkem krevetky na obalu, matoucí svou příchutí, není krevetová polévka, ale CITRONOVÁ OMÁČKA NA KREVEITY. Spadla mi brada a byl jsem odhodlán zbavit se této zrudlosti a začal jsem přemýšlet, jak tento produkt zlikvidovat.

První věc, co mě napadla, bylo vylít polévku i s nerozpuštěnými nudlemi do toalety, ale to byla ta největší chyba. Nerozpuštěné nudle totiž nešly spláchnout! Jediná věc, která byla v této situaci nejrozumnější, bylo počkat, až se nudle rozpustí. Do záchodu jsem pustil trochu teplé vody, aby se nudle změkčily, nezapomněl jsem je taky zamíchat štětkou a doufat, že půjdou spláchnout. Po pěti minutách intenzivního míchání jsem se konečně odvážil spláchnout, asi jsem to podcenil, zprvu se nudle spláchly, ale po chvíli se hladina v záchodu zvedla a nudle vyplavaly zpátky. Až po dvaceti minutách boje nudle konečně zmizely v útrokách potrubí. Ondřej Zatloukal

Jak se ulít z hodin a ještě dostat pochvalu

Na začátku dubna nás informoval pan učitel, že musíme opravit celou učebnu chemie. Dělali jsme kompletně celou třídu,

tím myslíme podlahu, lavice, velký laboratorní stůl, malovala se futra a přibýly nové skříně. Práce bylo až po uši, takže nám to trvalo skoro měsíc. Nejhorší bylo snad broušení laboratorního stolu, který je hrozně velký. Díky hodnému panu učiteli, který nám udělal výbornou kávu, se nám pracovalo o mnoho lépe. Sice jsme na tom dělali dlouho, ale musíte uznat, že se nám práce povedla. Ještě musíme poděkovat panu školníkovi za to, že nás sponzoroval většinou nářadí. S panem školníkem v podstatě opravujeme celou školu, protože si nás tak trochu ochočil.

Díky němu se můžeme vždy ulít z hodiny a dostat pochvalu za odvedenou práci.

Za řemeslnický kolektiv napsal Michal Demko

Přijímačky

Přijímací zkoušky - „oblíbené“ téma všech devátáků. Letos se i nás toto téma neminulo. Z přijímacích zkoušek jsme si už od začátku školního roku lámali hlavy. Ovšem nejen s přijímacími zkouškami jsme měli problém, ale i s výběrem naší budoucí střední školy a povolání. Díky paní učitelce Bartuškové, která nás měla z občanské výchovy, bylo naše vybírání o něco lehčí. Informovala nás o průběhu přijímacích zkoušek, ale i s obdobím po nich.

Měli jsme možnost chodit na přípravné kurzy nejen u nás na škole, ale i na středních školách. Samotné přijímací zkoušky nás čekaly 12. a 15. dubna. Noc před přijímačkami všichni z nás popisují jako jednu z nejhorších nocí svého života. Stres nás ubíjel nejen při psaní přijímaček, ale i čekání na naše výsledky.

Celé dva týdny bylo pro nás strašné utrpení, přemýšlet nad tím, jestli nás vzali na naši vysněnou školu nebo ne. Nastal den, kdy školy zveřejnily výsledky. Někteří z nás byli velmi rádi, když zjistili, že jsou na svých školách přijati, ale bohužel někteří z nás takové štěstí neměli, tudíž museli podat odvolání. Další čekání, jestli se alespoň na odvolání dostanou. Nakonec ty přijímačky nebyly tak strašné. Naštěstí už to máme za sebou a budoucím devátákům přejeme hodně štěstí, budeme na Vás myslet. 😊

Úspěšně přijaté Silva Roubalíková a Míša Rohanová

Zadání úlohy 7

VÝCHOZÍ TEXT A OBRÁZEK K ÚLOZE 7

Na obrázku jsou sestaveny dvě různé dvojice ozubených koleček.
Sedé kolečko má 15 zubů a obě bílá kolečka 24 zubů.
Černé kolečko, které má méně zubů než bílé, se za každých 5 sekund otočí třikrát.

ICVWJ max. 4 body

7

7.1 Pro první dvojici koleček **určete**, kolikrát se musí otočit sedé kolečko, než se poprvé obě kolečka vrátí do výchozí polohy.

7.2 **Určete**, kolikrát se černé kolečko otočí za 5 minut.

7.3 Ve druhé dvojici koleček se obě kolečka vrátí do výchozí polohy poprvé po dvou otáčkách bílého kolečka.
Vypočítejte, kolik zubů má černé kolečko.

Náš třídní kolektiv

Naše třída je jeden velký zvěřinec, a proto se nikdo nemůže divit, že jsou z nás učitelé někdy na prášky. Tak ale je jasné, že holky jsou andílci a jsou to právě kluci, čertidla, kteří nám dělají pověst šíleně neukázněné třídy. Navzdory tomu, že u kantorů nejsme zrovna nejoblíbenější třídou, kolektiv máme skvělý a držíme spolu. Máme společný hlavně takový divný humor, kterému nikdo kromě nás nerozumí.

Jsme taky docela akční a občas i úspěšní. Ve třídě máme školní kapelu, která to umí pořádně rozbalit. Je tu i pár dívek, které se účastnily výtvarného kroužku. Bohužel pár z nich odešlo, jelikož je to nebavilo, ale i přesto některá děvčata zůstala, aby se mohla účastnit výtvarných soutěží a poté je i vyhrát.

S paní učitelkou Jakubálovou jsme se nejvíce těšili na skok vysoký na akci zvané Všechovická laťka. Vždycky nás ze třídy jelo moc a Lukáš Pavelka nám svým výkonem vyhrál první místo a dokonce trhl tamější rekord.

Moc jsme si také užili volejbalovou soutěž v 8. třídě. Soutěžil celý druhý stupeň. Skončili jsme na druhém místě, hned po 9. třídě. Náš tým se, stejně jako v soutěži zvané Čtyřlístek, jmenoval „Zvěřinec“.

Takových povedených akcí byl během těch devíti let nespočet a myslím, že i ony mají podíl na tom, jak se náš, často nezbedný, ale veselý, kolektiv formoval. Nikdy nezapomenu na veškeré popichování, soutěžení, hádky, usmiřování, bitky, ale hlavně smích, který je pro naši třídu tolik typický.

Dominik Frélich a Žaneta Václavíková

Spolu to dokážeme

Jako každý devátáci jsme i my dostali přiděleného malého prvňáčka. Smyslem této spolupráce je usnadnit dětem, které právě přišly ze školky, vstup na půdu naší velké budovy.

Mohli jsme si svého „prvňáčka“ vybrat, pokud jsme žádného neznali, byl nám přidělen úplně cizí človíček. Ze začátku byli prváčci hodně zaskočení a plaší, postupně se díky naší spolupráci trochu (někteří i více) otrlali.

Nejprve jsme do první třídy chodili poměrně často, využívali jsme velkých přestávek, postupně se i ti malí začali cpát k nám do třídy. Bohužel jim byl vstup do vyšších pater zakázán, ale stále jsme se mohli scházet na chodbě. A tak bylo často vidět, jak se po nás ti malí plazí, věší se na nás a skáčou po nás. Ale vyrobili nám i pěkné věci, díky nimž si je lépe uchováme v našich vzpomínkách.

Zážitků spolu nemáme mnoho, protože akcí, které jsme letos podnikli, nebylo moc. Nejvíce jsme si užili společně strávené Vánoce a Velikonoce. Někteří z nás, které spolupráce bavila hodně (já, Lukáš, Míša a Kuba), bychom určitě uvítali více akcí, ale jsme rádi aspoň za to málo, vnímáme, že starat se o menší a být

jim kamarády a oporou, je přínosné nejen pro ně, ale zejména pro nás. Do dalších let jim přejeme hodně úspěchů.

Silvie Roubalíková

Sport v naší škole

Když jsme v šesté třídě přestoupili na naši školu, byli jsme překvapení, jak moc nás škola povede ke sportu. Paní učitelka Jakubálová má vypracovaný dokonalý systém, podle něhož nás řadí od těch nejlepších až po ty největší flákače.

Náš školní bodovací systém spočívá v hodnocení aktivit, které v průběhu roku děláme v tělocviku. Na základě něho se můžeme kdykoli podívat, kolik nám chybí bodů do toho před námi, jaký je školní rekord atd. Jsem s tělocvikem na naší škole spokojený, jen mě mrzí, že nejezdíme na více akcí s tělovýchovou spojených. Mohli bychom být ještě lepší.

Ovšem nejoblíbenější sportovní akcí vůbec je volejbalový match. To se seberou ti nejlepší nebo nejaktivnější jedinci z celého druhého stupně a poskládají se týmy. Hraje proti sobě celý druhý stupeň. Pravidelně se mezi zápasy stihneme pohádat, občas někdo vypění až tak, že se sebere a odejde úplně (letos to byl Leon ☺), ale i přes ty všechny nervy je to bezva sranda. Samozřejmě mě potěšilo, že jsme byli tentokrát suverénně nejlepší.

Maličko neskromně musím podotknout, že v naší třídě je spousta talentovaných sportovců a sportovkyň, a jsem ta to rád, protože i ve svém volném čase se sportu věnuji aktivně.

Vladimír Valenta

Kulturní vzdělání aneb Jak neusnout

Naše třída, jak je jejím zvykem, musí vyjet reprezentovat naši školu i jinak než jen pořádným skokem do výšky nebo i nějakým tím během. Je pravdou, že taková reprezentace, o které píšu, se neodehrává ani na dráze, ani na písku, a dokonce ani v tělocvičně. My se reprezentujeme v sále. V sále s velkou oponou, překližkovým jevištěm se spoustou rekvizit. Mluvím o divadle, jestli to někomu stále nedošlo.

Zlínské divadlo je to pravé ořechové divadlo pro školu, jako je ta naše. Je blízké a vcelku levné. A dokonce je pro nás děti blízké též! Hrají v něm děti za minimální mzdu! Hezké! Dobrá tedy, dost žertů. Je to špičkové divadlo, které každoročně vyhrává množství cen. Spousta skvělých herců, například třeba známý Marek Příkazký, jenž představuje neprůstřelnou zárukou kvality představení. A to mi věřte, že bych to měl vědět. Koneckonců jsem napsal všechen obsah vztahující se k divadlu za celé tři roky :).

Divadelní hry, o kterých si pamatuji, že jsem je absolvoval, se jmenovaly: Past na myši od Agathy Christie, Noc na Karlštejně od Jaroslava Vrchlického a Povídky z jedné a z druhé kapsy od Karla Čapka.

Všechny hry, až na tu poslední, byly špičkové a opravdu se mi líbily. Tyto hry byly skvělým způsobem ztvárněny, zahrány i komponovány. Každá hra měla svoje výjimečné části. Past na myši měla skvělou hru se zvuky a jako každý příběh od Agathy Christie vtáhla

do děje. Noc na Karlštejně měla interaktivní děj s hrou po celém sálu. Jednou se herci objevili na balkónech a podruhé vyběhli přímo hlavním vchodem. Povídky z jedné a druhé kapsy byly pro mě slabším kouskem, ale líbila se mi hra s kulisou. Kulisa byla jedna velká loď s podezřelým množstvím okének a dvířek, které nepředstavovaly pouze jakýsi desénový prvek, ale v každém okénku byly uschovány další příběhy a doslova nám povídky

byly vysypány jako z kapsy.

Zatím jsem chválil jen hry, ale už nadešel čas vyzdvihnout i nás, diváky, náš kolektiv deváté třídy. Asi si nebudeme odporovat v tom, že jsme hodní, nebo spíš snesitelní, kdekoli jinde než ve škole. Je to až obdivuhodné, jaký to je kontrast. Skoro jako kdyby si vyučující vzal na starost dvě rozdílné třídy. A to můžu říct, že mu nezávidím, protože jak chcete odpovědět na otázku: „Tak co, jsou hodní?“ A na tuhle notu skládám obdiv naší paní učitelce, že si tolik let vybrala tu snazší odpověď: „Jooooo...“

Šimon Ovčáčík

Školní výlety

Jako už každým rokem si naši žáci společně s jejich učiteli užili krásný, školní výlet. Některé třídy se s námi podělily o své zážitky.

Školní výlet v Modré u Velehradu - 3. a 4. třída

Na výletě jsme byli 28. 5. v Modré u Velehradu. V autobuse jsem jela s Lucinkou Bittnerovou. Jak jsme vystoupili z autobusu, hned jsme si oblékali pláštěnky. První jsme šli do skanzenu v Modré. Moc se mi líbila stará škola a baráčky. Potom jsme šli do terária a pak do krásného kostela. Výlet se mi moc líbil a těším se na další.

A. Doležalová

Výlet do Prahy – pátá třída

Dne 24. 5. jsme jeli do Prahy. Cesta byla dlouhá, ale dorazili jsme. Jako první jsme pluli lodičkou po Vltavě, kde jsme dostali limonádu a nanuk. Také jsme pluli po Čertovce, kde se natáčely Chobotničky. Potom jsme šli do Muzea Karlova mostu. Viděli jsme, jak se Karlův most stavěl. Prošli jsme se po něm a kousek dál jsme si dali svačinu. Až jsme dojedli, šli jsme na Pražský hrad a do Chrámu svatého Víta. Jak jsme si prohlédli Hrad, šli jsme do Zlaté uličky. Tramvají jsme potom jeli do muzea, kde jsme se rozdělili do dvojic a měli jsme 3 hodiny na to, abychom odpověděli na různé otázky. Cestou zpátky jsme si koupili pití a svačinu do vlaku. Cestu zpátky jsme zvládli. Domů jsme se vrátili v deset hodin večer. Výlet do Prahy jsem si moc užila. Bylo to strašně moc super.

Eliška V.

A další výlet do stověžaté Prahy...

Výlet do Prahy – sedmá třída

Každým rokem jezdí naše třída na školní výlet a letos tomu nebylo jinak. Dne 6. 6. 2019 se celá naše třída vydala s paní učitelkou Fridrichovou a Bartuškovou na školní výlet do Prahy. Po zdlouhavé cestě ve vlaku na nás čekaly nekonečné zástupy turistů i s naší milovanou Prahou – matkou měst. Koupili jsme si jízdenky na metro, nastoupili jsme a naše první zastávka se konala v Muzeu iluzí. Cestou jsme samozřejmě nesměli zapomenout na fotku na Staroměstském náměstí.

V Muzeu iluzí se nás ochotně ujala paní průvodkyně, která věděla vše o Pražském orloji, který stojí přímo naproti Muzeu iluzí. Jak vznikl, co všechno umí, kolik má na sobě hodin, anebo co symbolizují obrázky a postavičky na něm. V muzeu jsme viděli 3D model Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka nebo Tomáše Bati, který byl tematicky umělecky vytvořen z vložek do bot. Vůbec nejvíc mě zaujal model dětské hlavy, který ale ve skutečnosti vidíte z dálky jako neuklizený dětský pokoj. Nechyběli ale ani exponáty s

historickou tematikou. Poprvé v životě jsem si vyzkoušela, jaké to je, když se vyhodí pražští konšelé z okna.

Náš další cíl byl výšlap na rozhlednu Petřín. Nahoru na Petřín jsme se vyvezli lanovkou. Poté jsme však museli vyšlapat na rozhlednu, která má neuvěřitelných 299 schodů. Udělali jsme pár fotek, pokochali se výhledem na Prahu a směřovali jsme do obchodního centra Palladia. Tam jsme se konečně dočkali rozchodu. S hlavou plnou zážitku jsme nasedli do vlaku, který směřoval do Přerova, kde si nás přebrali rodiče. Bylo to bezva.

Hanáková Kateřina

A teď troška zábavy

1. Vyškrtej obrázky začínající písmenem K:

2. Vylušti osmisměrku

V	M	A	J	Á	K	Z	Díra Kmen Kompas Lednice Maják Mlha Péče Plán Pult Úřad Práh
A	P	L	Á	N	K	Ú	
Ř	R	É	H	Í	Ř	K	
Š	Á	Í	Č	A	M	P	
E	H	N	D	E	Í	U	
E	C	I	N	D	E	L	
K	O	M	P	A	S	T	

Znáš náš kolektiv?

1. Jsem hodně vysoký a často zameškávám hodiny, říká se mi Keram.
2. Mám dlouhé vlasy a ve školní kapele hraju na kytaru.
3. Rozbil jsem stůl, a to dokonce 2x po sobě, do školy chodím až po zvonění.
4. V tělocviku jsem čilý, ale v hodinách spím.
5. Ve 3. třídě jsem rozsedl lavici, na škole v přírodě vždy radikálně zhubnu, někdy jsem drzý.
6. V matematice válím, jsem soutěživá, jsem pracovitá.
7. Jsem chytrý, tvrdohlavý a rozbil jsem zrcadlo na klučičích záchodech.
8. Jsem malinká, ráda posiluju a chtěla bych být cukráčkou.
9. S nejlepším kamarádem Vojtou vymýšlíme kraviny, někdy jsem drzý.
10. Je mi 15, ale pořád vymýšlím blbosti, nejradši mám dinosaury.
11. Ráda po někom čmárám, jsem chytrá a opatrná.
12. V hodinách jsem tichá, ale o přestávce nejhlasitější ze třídy, krásně kreslím.
13. V zimě často chybím, protože závodně lyžuju, pořád se hádám s učiteli.
14. Hasiči jsou pro mě přednější než škola, jsem kamarádká.
15. Snažím se všechno organizovat, jsem předseda třídy a taky jsem urážlivá.
16. Hodiny mě nebaví, učitelé mě musí budit, miluju kafe, jsem nad věcí.
17. Rád pomůžu, ale jen když mě to uvolní z hodiny, mám rád práci se dřevem.
18. Nádherně kreslím, mám hrůzu z pavouků.

Správné odpovědi:

Marek, Dominik, Ondra, Lukáš, Michal, Silva, Šimon, Sabča, Filip, Vojta, Kika, Žanda, Vladimír, Míša, Verča, Áďa, Kuba, Vaness

DŘEVÁK
časopis moderního pubertáka